

27 грудня на Донбасі на закритому КПВВ «Майорське» відбувся обмін полоненими між українською стороною і угрупованнями так званих «ЛНР» та «ДНР». Серед звільнених із Львівщини наша землячка, уродженка Нового Роздолу Лілія Коц.

Це перший масштабний обмін полоненими за останніх 14 місяців. Хто б сьогодні не записував собі у «плюс» цю акцію, для людей, які по 2-3 роки «відбули» у полоні, це Боже провидіння.

За попередньою домовленістю, українська влада мала передати бойовикам 306 утримуваних, а бойовики – 74. Але повернулися на підконтрольну Україні територію, як повідомила представниця України в гуманітарній підгрупі Ірина Геращенко, - 73 особи.

Серед тих, кого українська сторона віддала, – 233 людини, деякі з них уже відбули покарання і є вільними, частина просто не захотіла повертатися.

Хто така Лілія Коц?

Про неї ми писали, коли робили серію репортажів із Широкішого, де воює 8-ий батальйон УДА Яроша, яким командує наш земляк Андрій Гергерт - «Червень».

Ліля Коц - 1988 року народження, є уродженкою Нового Роздолу, випускницею ЗШ №5. Про взяття її у полон ми дізналися із відео ролика, який показали сепаратисти. Коц була в батальйоні «Аратта» з літа до осені 2015 року. Проте, за словами Андрія Гергерта, ніяких диверсійних завдань вона ніколи не виконувала і не могла виконувати.

Більш конкретними з цього приводу були начальник штабу 8-го батальйону Микола Пшик на псевдо «Офіцер» та заступник комбата «Аратти» з бойових спецоперацій Андрій Копичин на псевдо «Марadona», які розповіли подробиці щодо Лілії нашому колезі – журналісту з Нового Роздолу Івану Басарабу:

- У поширеному т. зв. «МГБ ДНР» відеоролику Ліля зізнається, що вона з Нового Роздолу, що проходила вишкіл в УДА, була у батальйоні «ОУН» та що отримала «завдання» здійснити диверсію на тимчасово окупованій російсько-сепаратистськими бандами території «ДНР». Можу собі тільки уявити, яких вона зазнала тортур та «засобів впливу» у казематах «емгебе», щоб втомленим голосом поширювати на камеру «зізнання». Можу також уявити, наскільки ще більш надломленою стали душа та вразливий характер Лілі, через що, власне, вона у патріотичному пориві і подалася наприкінці літа 2015-го року під Маріуполь у наш підрозділ.

До деталей пригадую той день, першу розмову із 27-річною землячкою: впродовж близько 40 хвилин ми говорили про те, що її спонукало з «мирного» життя податися у «пекло» війни. Очікувано відповіді були емоційні, наголос робився на бажанні спробувати себе. Одне слово, відчувався романтичний порив боротися з ворогом. Такі палкі молоді особистості трапляються на війні. Але війна – це сувора реальність без прикрас, і не кожному дано пройти «школу адаптації бійця...

Як заведено, її разом з іншими кандидатами у «новобранці» було відправлено на 2-тижневі курси підготовки. І стало очевидно, що ця худорлява, на позір імпульсивна юнка, за своїми фізичними та психологічними даними, на жаль, не дотягує до визначальних вимог бійця, а тим паче – «спецназівця». Більше того, після етапу підготовки її здоров'я помітно погіршилось, тож ми по-дружньому порадили їй їхати додому, відновити фізичні кондиції та, бажано, підлікуватися у лікарні. Тоді вона і поїхала. Проте, як ми вже згодом дізналися, після лікування Ліля вирішила ще раз спробувати стати бійцем добробату. Щоправда, до «Аратти» вже із зрозумілих причин не зверталася, а подалась у батальйон «ОУН». Щоправда, і там не пройшла курсу підготовки...

Жахливі тортури довелося перебути Лілі, бо, як стало згодом відомо, із шести дівчат, яких утримували разом з Лілією, у живих залишилося лише двоє... «Араттівці» вели переговори щодо обміну дівчини або навіть викупу. Саме завдяки цим перемовинам дівчину було включено до списку тих, хто підлягає обміну.

Сьогодні для Лілії все позаду. Нині вона після всього, що довелося побачити і пережити, проходить психологічну реабілітацію в одній із київських клінік.

А у полоні проросійських бойовиків, за підтвердженою інформацією, є ще 103 українські заручники. Щоправда, тих, хто офіційно сьогодні числиться, що пропали безвісти, набагато більше. До речі, один з них наш Михайло Підгайний з Вербиці, про долю якого з 2015 року рідним і близьким нічого не відомо. І хоч сьогодні звучать обнадійливі обіцянки, що буде другий і третій етапи обміну, так виглядає, що до обміну «всіх на всіх» ще далеко, як цього вимагає шостий пункт Комплексу заходів для виконання мінських угод – «забезпечити звільнення і обмін всіх заручників і незаконно утримуваних осіб на основі принципу «всіх на всіх».

Андрій ДАНИЛЕЦЬ.